

Nieuwe Buren

We hebben nieuwe burens. De tante van E, waarvan wij ons huren, zit nu naast ons. Een schat van een dame van 73, zeer vitaal. Met vrienden een echtpaar van onze leeftijd. We helpen ze even met de weg hier vinden en dat geeft wat afleiding en gezelligheid. Vannacht is daar ook nog een nichtje van 16 bijgekomen. Ze maken gebruik van onze computer en ik leen weer Nederlandse boeken van hen, zo gaat dat over en weer. Samen even koffie drinken of ergens een hapje eten. Geeft wat leven in de brouwerij.

Gisteren was het een bewolkte dag, prima dag dus om erop uit te trekken. Jorrit lag met hoofdpijn op bed, dus Leen had toch niet veel om handen en we zijn in de middag wat gaan rijden op het brommertje, op zoek naar een big buddha die uit de bergen zou zijn gehakt, maar we hebben hem niet gevonden.

Wel een (ietwat verwaarloosd) tempelcomplex, waar ik toch nog wat aardige foto's heb kunnen maken vooral van de prachtige palmen in waaievorm.

En dan het kleine stationnetje met de twee honden als seinwachters!

Vandaag weer naar de dokter terug. Helaas de waarden van de bloedsuiker was ondanks de extra medicijnen nog te hoog. Zo ook de bloeddruk. Vervolgafspraak voor over twee weken, ze houdt het liever in de gaten, verhoging en andere medicijnen en allerlei waarschuwingen. Ik zal me er zoveel mogelijk aan houden, maar is moeilijk hier, ga daarom vanavond maar weer zelf koken, vind ik trouwens prima, dan weet je zeker wat je eet.

Maar ikzelf voel me echt al een stukje beter, alleen wat moe af en toe, heb wat problemen met slapen en pi-pi, maar eigenlijk zou ik nu in Nederland zo niet meer naar de dokter gaan. Goed de laatste afspraak heb ik me voorgenomen, dan zijn ook mijn Nederlandse pillen op, omdat ik die moest verdubbelen, dus ik zal wel moeten als ik medicijnen wil hebben. Maar ze hebben en kennen hier alles, zelfs de rolletjes voor mijn accu-check (suikermeter) kunnen ze hier voor me bestellen. Ben wel elk bezoek veel geld kwijt, hoop dat ik dat terug krijg van de verzekering, anders wordt Thailand wel erg duur voor ons.

Na het ziekenhuisbezoek, in het ziekenhuis eerst moeten ontbijten, daarna met Aon en Tani boodschappen wezen halen, daarna om informatie gegaan bij een busstation waarvan de bussen rechtstreeks zouden rijden naar Ubon (= richting Laos, door het hele Noorden) omdat ik naar mijn broer wil, maar hijzelf amper weet in welke streek hij zit. Aan de receptie spreekt niemand Engels, dus Aon kon in het Thai voor mij vertalen, of ik moet reserveren enz. Nu blijkt er wel een bus te gaan, of heel vroeg (ca.8 uur rijden) Of ergens op een later tijdstip maar dan kom je midden in de nacht in een hoofdstad aan die ligt dan nog drie kwartier met een auto (als die daar te vinden is) vanaf waar mijn broer zou wonen. Ik heb echter nog 2

weken om dat goed te plannen en ik heb nog meerdere opties, maar makkelijk gaat het hier niet echt als je iets voor elkaar wilt krijgen, wel avontuurlijk, dat dan weer wel.

Zo is Leen bezig geweest met de buurman om een reisje naar Cambodja te boeken en dat ging heel wat simpeler via internet.

Ik ken de winkeltjes in de buurt al op mijn duimpje, weet waar ik een ouderwetse telefoon-oplader te pakken kan krijgen, waar ik telefoons kan laten unlocken, waar ze 2^e hands boeken hebben, waar de shoppingmalls zijn enz. Toch nuttige informatie voor deze of gene, laatst vroeg de wacht zelfs aan mij waar ik dat en dat gekocht had, ik heb het hem toen maar gegeven, kan zelf altijd een nieuwe kopen.

Zo gaat het dagelijks leven hier dus zijn gangetje, staan nog wel wat dingen op stapel te gebeuren, maar dat wordt vervolgd.

In Jakarta, daar woont Liesbeth (de eigenaresse van ons huis) staat alles onder water, dat is momenteel weer een heel ander soort Azië.

Je hebt het niet voor het zeggen.

